

За ходіння з ножом по вулицях — 180 годин громадських робіт

У Центральному міському парку відпочинку в Горохові місцеві правоохоронці затримали підозрілого чоловіка. При поверхневому огляді у нього виявили та вилучили багнет-ніж гвинтівки системи Маузера. Відповідних документів на носіння холодної зброї у волинянина не виявлено. Згідно з висновком експерта, холодна зброя була виготовлена шляхом переробки плашок руків'я та клинка. У результаті суд призначив чоловікові покарання — 180 годин громадських робіт. Вилучений ніж суд присудив знищити.

Волинські військові зможуть прослуховувати сепаратистів

Окремий центр радіорелейної боротьби (в/ч А-2042) отримав від благодійного фонду «Волинь-2014» сканувальний приймач AOR AR-8200 Mk3. Прилад призначений для пошуку радіопристроїв різноманітних видів модуляції, що працюють у діапазоні 500 кГц–3000 МГц. Це дозволить ідентифікувати і перехоплювати сигнали радіозв'язку сепаратистів.

7

Відомості.інфо

№9 (751)

5 - 11 березня 2015 року
http://www.vidomosti.info/

Суспільство

Цілюща водиця з Попової криниці

або Як завдяки старанням селчан вдається зберегти цілющу воду для нащадків

У ПЕРЕПОЛОВИННУ СЕРЕДУ НАД КРИНИЧНИМ ЛУНАЄ МОЛИТВА

— Урочище між Седлищем та Буцином, що в Старовижівському районі, символічно називають Криничним, — розповідає місцевий житель Володимир Черемшук. — У давнину тут було дуже багато джерел, які зникли, зойно на цій території провели меліоративне осушення земель. Тож нині, коли на поверхні ґрунту виступає вода, природа нагадує про безцінний дар, який ми втратили через невміле господарювання.

— В урочищі Попова Криниця колись було три великих джерела, в деяких місцях земля навіть просідає, що свідчить про підземні джерела, які збереглися тут, — каже вчителька географії ЗОШ І–ІІ ступенів села Седлище Наталія Козицька. — Внаслідок осушення ґрунтів залишилося лише одне, що було, очевидно, найсильнішим, воно дарує цілющу воду людям багато десятиків літ. Покійний настоятель буциньського храму протоієрей Микола Йовик колись самотужки вилів два калдуби і встановив їх на місці джерела. Однак калдуби розмило, і тоді їх поміняли на дерев'яний зруб.

Старожили розповідають, що з давніх-давен у селі існував такий звичай: у Переполовинну (Суху) середу в присутності прихожан із Седлища, Буцина, Черемшанки та Борзової місцевої батюшка освячував у криниці воду. На урочистий обряд люди приходили сім'ями. Пили свячену воду і молилися за здоров'я рідних та близьких. Такі молебні радянська влада не схвалювала, але попри все, традиція збереглася. Так було за батюшки Миколи, так залишається і нині за протоієрея Ігоря Тимощука, котрий служить у селіщенській церкві.

— Один із львівських науководослідних інститутів провів хімічний аналіз води із селіщенської криниці, — розповідає депутат районної ради Адам Малюта. — Результати вражають: вміст амонію у воді становить 0,02 (норма — 2,0), нітратів — 17,55 (норма — 45,0), нітритів не виявлено, сульфатів — 12,95 мг/дм³ (норма — 500).

Старовижівська СЕС проводила аналізи на вміст заліза у цій воді, при нормі у 0,2 він становить

Один з ініціаторів доброї справи Василь Борис біля творіння місцевих майстрів, що служить хатинкою для джерела

0,08 мг/дм³. Це дуже хороший показник.

РОБОТИ ВИСТАЧАЄ НА УСІХ

Селіщенці дбають про свою криницю. Особливо трепетно ставляться до неї учні місцевої школи, які часто приходять сюди на екскурсії. Завдяки екологічній експедиції їм вдалося зібрати численні матеріали про місцеву пам'ятку.

Здається, ще не так давно сільський голова Микола Вавришук та протоієрей Ігор Тимошук організували грейдеравання дороги, яка веде від траси до криниці. Висипали також піском під'їзд до неї. Чимало роботи з облагородження джерела виконали працівники Ратнівської дільниці осушувальних систем: зробили східці, обгородили криницю, пофарбували паркан. Але все це з часом потребувало відновлення. Тому ініціатором доброї справи виявився знову місцевий священик, із благословення якого все й робиться.

— Один із ковельських підприємців заново почав вимощувати дорогу до джерела, — розповідає ентузіаст справи Василь Борис. — Зусиль потрібно чимало, бо місцевість тут і справді низинна, у землі багато вологи. — А інший підприємець, Пе-

тро Пилипук зі Струмівки Луцького району, який не раз брав воду з криниці, пожертвував на її благоустрій дві тисячі гривень. Це стало поштовхом для відновлювальних робіт біля джерела.

Василь Володимирович розповідає, як небагато людей нарізали на низ криниці дубових брусів, адже основа споруди, що перебуває у воді, має бути міцною, довговічною. У Зампанському лісництві придбали соснового лісу. Підприємець Олександр Редькович зі Старої Вижівки безкоштовно обточив на своїй пилорамі дерево. Селіщенські хлопці відшліфували матеріал, гуртом збрали кошти на фарбу. Трудилися в поті чола. До спільної справи долучилися сорок місцевих жителів. Серед найактивніших — Валерій Яриніч, Віктор Димарчук, Василь Комісарик, Ярослав Жук, Олександр Яриніч. І ось з'явилася над джерелом, яке, здається, як людина, має душу, сучасна добротна хатинка.

— Наш односельчанин, а заодно депутат Старовижівської районної ради Борис Кабарчук для загальної справи не пошкодував власного дизпалива, надавав при потребі причеп. Завдяки йому ми маємо покласти ще трубу, по якій збігатиме вода, — продовжує Василь Володимирович.

— Географія наших добровольців і справді широка, адже по копійці вдалося зібрати чималі кошти. І все це завдячуючи хорошим людям із Седлища, Буцина, Старої Вижівки, Ковеля, Луцька, Ратного, Нововолинська, Володимира-Волинського та навіть Коломиї Івано-Франківської області. Всі вони колись пили воду з нашої криниці та при нагоді не гребують нею.

Але роботи ще вистачає. Ініціатори справи хочуть до Великодня зробити тут доріжки, облаштувати майданчик для автомобілів. Щоб почистити канал, який поруч, потрібен екскаватор, а це вже неабияка проблема. Втім, люди сподіваються, що хтось таки допоможе, бо табличка з проханням про поміч, що розміщена біля криниці, — актуальна й понині.

— Не полишає й думка спорудити тут невеличку капличку, як планувалося, — каже Василь Володимирович, показуючи архітектурний проект, виготовлений кілька років тому.

ОРЕНДАРЯМ ВИРІШИЛИ ВІДМОВИТИ

Із цілющою криницею черпають воду не лише місцеві жителі. Сюди їдуть із усіх усюд. Особливо багатолюдно тут у середу: торговельники, повертаючись із базару зі Старої Вижівки, заповнюють водою весь посуд, що мають.

А ще в Седлищі воду з урочища Попова Криниця називають «почаївською». І справді, страви, приготовлені з неї, дуже смачні та корисні. Вода не має якогось специфічного запаху, властивого для деякої колодязної, не дає осаду під час тривалого зберігання. У ній, яку й кип'ятити не треба, купають немовлят.

Зважаючи на природну цінність джерела, у 2009 році знайшлися охочі взяти в оренду землю, прилеглу до криниці. Орендарі нібито збиралися випустити мінеральну воду на основі джерельної, але депутати місцевої ради залишили за землею її призначення, й нині природне джерело продовжує служити людям, які сподіваються, що води у криниці стане на довгі роки для внуків та правнуків і доступ до неї матимуть усі охочі.

Наталія ЛЕГКА,
Старовижівський район

Злочинці скоїли розбійний напад на будинок директора лісгоспу

Нападники в масках забрали у потерпілого 20 тисяч гривень, 300 євро і два золоті ланцюжки.

— Подія сталася в понеділок, — розповів начальник управління карного розшуку УМВС України у Волинській області Геннадій Єпіфанович. — О 7-й годині 30 хвилин у чергову частину Любомльського райвідділу міліції надійшло повідомлення про те, що група невстановлених осіб у масках близько 4-ї години проникла в житловий будинок директора лісгоспу, який розміщений у селі Куснище Любомльського району. Застосовуючи насильство до господаря, розбійники заволоділи грошовими коштами в сумі 20 тисяч гривень, 300 євро та двома золотими ланцюжками загальною вагою близько 18 грамів.

Відомості про вказану подію внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань, тож розпочато кримінальне провадження за ч. 3 ст. 187 (Розбій) Кримінального кодексу України.

— У вининні цього кримінального правопорушення об'єктивно підозрюється група чоловіків віком від 20 до 30 років, були одягнені у військову форму чорного кольору та кольору «хакі». Зловмисники можуть мати при собі маски чорного кольору (балаклави), — повідомив Геннадій Єпіфанович. «Якщо ви володієте інформацією, яка допоможе встановити особи нападників, просимо повідомити про це за номером 102. Анонімність гарантуємо», — закликає СЗГ УМВС України у Волинській області.

Свого земляка з полону зустрічали всім селом

За Тараса Ткачука, навідника-артилериста 51-ї окремої механізованої бригади, уродженця села Кобче, що на Рожищенській землі, молився, мабуть, увесь район. У серпні минулого року хлопець разом із рідним братом Ігорем, теж військовим, опинилися в Іловайському котлі. Можна тільки уявити почуття батьків, коли вони в одну

хвилину втратили зв'язок відразу з двома своїми синами. Щоправда, Ігор невдовзі зв'язався з рідними та повернувся додому на ротацію. А от Тарас 26 серпня потрапив у полон до російських військових, які передали хлопця в руки так званої «ДНР».

Зі слів мами солдата Євгенії Василівни, вона востаннє спілкувалася із сином 22 серпня, він, як завжди,

запевняв, що у нього все добре. Та хіба ж обманеш материнське серце...

Що Тарас полонений, рідні дізналися з відео, викладеного бойовиками в Інтернеті. І потягнулися довгі місяці пошуків, робили все, щоб урятувати його.

За словами Тараса Ткачука, його неодноразово бойовики мали намір обміняти на своїх полонених, але чомусь щоразу знімали з автобуса, напевно, не останню роль у таких ваганнях відіграла військова спеціальність хлопця.

Операцію з порятунку волинянина організували колишні воїни-афганці. Коли стало відомо, що незабаром хлопець повернеться після північного полону, зустрітися з ним було безліч охочих. 26 лютого рідне село Кобче нетерпляче очікувало свого героя. Люди несли квіти, майорили навкруги синьо-жовті кульки в руках дітвори, був навіть патріотичний плакат: «Тарасику, ти наш герой!», а односельчанин, який нещодавно приїхав у відпустку із зони АТО, крейдодою на асфальті написав: «Слава Герою!» — він як ніхто знає значення цього вислову. Передати всю ту радість, перемішану зі сліз-

ми та патріотичним піднесенням населення, не вистачить слів.

Тарас поцілував хліб на вишитому рушнику від односельців і потону в обіймах рідних, однокласників, сусідів, знайомих. А ще — земляків-побратимів, із якими разом відправився у квітні 2014 року на Схід. Зустрівшись очима, вони, мабуть, розуміли один одного без зайвих

слів. Сліз не приховували навіть посивілі чоловіки. Бо нема більшого щастя, як діждатися рідну людину з воєнних доріг. До сліз болючою була зустріч Тараса з матір'ю, батьком, братом і нареченою. Щаслива мить еднання дружної сім'ї — тут не до слів, не до розпитів. Слова зайві, коли говорять серця...

Ірина ВЛАСЮК

